

[Udenrigsministeren.]

idet den nuværende regering var gået ind for artikel 2, stk. 3, i konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, mens man under den forrige regering havde stemt imod det i FN. Dertil vil jeg sige, at den nuværende regering er mere liberal end den foregående, og det skulle gerne vinde og vare. Men det nærværende eksempel er måske ikke det stærkeste bevis på det, for det forholder sig sådan, at denne modificerende bestemmelse med hensyn til u-landene var de nordiske lande ikke tilhængere af. De foretrak at udelade den, og derfor stemte de imod den i sin tid for snart ti år siden. Men da den alligevel blev vedtaget og indgik i konventionen, har man været af den opfattelse, at det ikke var nødvendigt at tage forbehold, da det ikke for os indebar nogen risiko at tiltræde den. Uanset at man altså sådan set ville have foretrukket, at den ikke var der, er man enig i de nordiske lande, ligesom man var enig i sin tid om afstemningen i 1962, om at kunne tage den uden forbehold.

Flere af de ærede ordførere, både hr. Per Møller, hr. Lembourn og andre, spurgte, om der var udsigt til, at et rimeligt antal stater var villige til at anerkende komiteens kompetence, altså tiltræde både konventioner og protokol. Hr. Per Møller citerede mig for at have sagt, at dette var en milepæl, men tilføjede, at der var en lang vej. Jeg er enig, der er en lang vej. Men man må naturligvis gå de første mil, før man kan gøre sig håb om at komme til ende med vejen. Det er min opfattelse, at der er langt til de 35 lande, som er nødvendige. Man kan vel tænke sig, at de lande, der har tiltrådt Europarådets bestemmelser, som på nogle punkter er mere vidtgående, og også lande under andre himmelstrøg vil være af samme opfattelse, som vi er det, men jeg tror alligevel, at der er nogle år og nogen vej igen, før der er 35 lande, der ratificerer og deponerer ratifikationsinstrumenterne. Vi kan kun gøre det — og det har jeg også forstået på alle ordførerne at man vil — at vi fejrer for vores egen dør, og så håbe, at det må inspirere de andre lande, de større lande, de diktaturstyrede lande, til også at tage fat med deres fejkost foran deres dør.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross nævnte artikel 24, stk. 2, i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder, hvoraf det fremgår, at et barn skal registreres ved fødslen og have et navn. Det ærede medlem spurgte, om ikke man havde overset det, om ikke det var nødvendigt med et forbehold, idet det efter dansk lovgivning vel er sådan, at barnet registreres, men at navngivningen kan vente et år. Vi kan naturligvis drøfte det nøjere med jurister og formuleringsekspertes, men så vidt jeg kan læse artiklen, går ordet „umiddelbart“ kun på registreringen. Der står:

„Ethvert barn skal registreres umiddelbart efter fødslen og have et navn“.

Det er tilsvarende i den engelske og den franske tekst, hvor ordet „immediately“ og på fransk „immédiatement“ tydeligt går på registreringen og ikke på navngivningen. Derfor tror jeg, at vi ikke her er i strid med de bestemmelser, som vi allerede nu har i den danske lovgivning.

Når det ærede medlem hr. Poul Dam mente, at det var rigtigere at inddrage forbeholdene i selve beslutningen, så vil jeg gøre det synspunkt gældende, at det bør man ikke gøre. Der blev føjet til: også fordi vi skal kunne drøfte dem, det er dem, vi særlig skal drøfte. Det er klart, det især er forbeholdene, udvalgsarbejdet vil samle sig om; de anførte, og eventuelle forslag om andre. Men når jeg mener, at det ikke er rigtigt at sætte forbeholdene ind i selve beslutningen, så hænger det sammen med, at det strider mod vor almindelige praksis, og at denne praksis er meget velbegrundet. Det er nemlig rigtigt, hvad også det ærede medlem fru Else-Merete Ross var inde på, at vi kan selv afgøre, hvor længe et forbehold skal opretholdes, f. eks. med hensyn til ligelønsbestemmelsen, hvor vi opretholder et forbehold, fordi vi mener, at det er noget, vi kommer til, og det vil vi have lov at komme til på vores egen måde ved arbejdsmarkedsparternes frie forhandlinger. Når vi tager et sådant forbehold, kan vi også afskaffe det, når det ikke længere er nødvendigt, uden at vores folketingsbeslutning om at ratificere de pågældende konventioner dermed skal laves om. Derfor er det trods alt rigtigt, at selve beslutningen om at ratificere er det, man vedtager her —